

Fondator:
G. V. MUNTEANURedacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
BĂRLAD
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17**VOMBA TUTOVEI**Foaie de propășire și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:

Pe un an 250 lei
Pe 6 luni 150 „
Autorități și instituții . 500 „
Abonamente de sprijin: benevol
Anunțuri și reclame, după învoialăInscris în registrul publicațiilor la Trib
Tutova, Nr. 1/1941**BUNĂTATEA OAMENILOR**

A vorbi de bunătațea oamenilor într-o vreme când omenirea face enorme sacrificii de sânge și de vieți, pentru a se ajunge — după cum se spune — la o lume mai bună, nu-i un lucru lipsit de interes. Oamenii trebuie să fie buni. Buni așa cum Dumnezeu însuși a voit să fie. Așa de buni, încât nici dușmanilor să nu le facă rău. Ce este bunătațea și cum se desvoltă ea, este bine să se știe de fiecare om în parte și de toți laolaltă.

După cea mai bună definiție, aceia a prof. Paul Dubois, „bunătațea este o stare sufletească de bunăvoință absolută. Prin ea ne găsim mulțămirea în binele ce-l facem celorlalți oameni. Bunătațea se sprijină pe ideea unui Dumnezeu de bunătațea, pe ideea dragostei creștine și opera de caritate a Nazarineanului și pe ideea solidarității care este baza tuturor năzuințelor noastre bune. Bunătațea se găsește la început în germene și ea crește și se întărește cu ajutorul Religiei, Culturii și Educației. Dar mai ales, ea este opera cugetării meditative, care, analizând elementele fericirii, ne face s'o căutăm nu în avantajele materiale oferite postelor noastre, ci în urmărirea unui bine ideal, folositor celorlalți și nouă înșine. Bunătațea face pe om să se adâncească tot mai mult în sentimentul de simpatie socială, în nevoia de armonie. Omul bun cugetă asupra ideilor morale din care se nasc sentimentele altruiste, care regulează raporturile dintre oameni”. Așa fiind, bunătațea poate fi socotită ca o „singură virtute” a omului. Cine o are, are totul.

Nici contribuția gândului românesc nu ne lipsește, pentru ca să lămurim cât mai bine bunătațea, dar mai ales să o deosebim, să o putem cunoaște, adică să putem alege care e mai bun dintre doi sau mai mulți oameni. Cugetătorul român ne pune în fața unuia din cele mai rare cazuri: acela de a alege între bunătațea unui sătul și aceia a unui pieritor de foame. „Dintre acești doi care e mai bun: sătul care gonește pe un pieritor de foame din curtea lui, sau acesta că nu-i fărâcă capul?” — ne întreabă gânditorul.

Răspunsul nu este greu de dat, dacă analizăm cu luare aminte lucrurile. Felul cum gânditorul a pus față în față pe acești doi oameni: pe sătulul care nu crede celui flămând, și pe pieritorul de foame care nu voeste să fie rău cu acela care nu-i înțelege starea nenorocită în care se află, ne impresionează profund. Este, de sigur, o situație dramatică în care se găsesc cei doi oameni, situație pe care numai o minte adânc cugetătoare o putea găsi între mii de situații în care se pot afla oamenii în viață. Și cu drept cuvânt. Pe când sătulul simțește că viața i se întărește și i se lungeste, pieritorul de foame simțește că viața i se scurtează și-i foarte aproape de sfârșitul ei. Totuși, sătulul se revoltă și-l gonește pe pieritorul de foame, iar acesta se resemnează, își pleacă capul și iesă, nevoind să intre în păcat cu un om în sufletul cărui nu licărea un pic de bunătațea. „Bun cu adevărat este omul care ar fi putut să fie rău, și n'a fost” — ne spune același gânditor.

Bun cu adevărat, așa dar, în cazul nostru, este pieritorul de foame, care ar fi putut fărâcă capul sătulului, dar n'a făcut-o.

Ceia ce se desprinde de aici, demn de reținut pentru noi, este adevărul că bunătațea oamenilor nu se măsoară după bogățiile lor materiale, ci după bogățiile sufletești, care, toate la un loc, lucrează ca una singură, statornicind acea „stare sufletească de bunăvoință absolută”, acea „virtute unică”, care nu este de cât bunătațea și care e bine să se găsiască în orice suflet omenesc.

I. C. Antonovici

In marginea unui „bun rămas”

Gazeta noastră a publicat în numărul trecut un mic cuvânt al absolventei de liceu Oltea Manoliu, care-și lua rămas bun dela școlăritate și profesoare.

Vorbea în numele colegelor sale și cuvintele ei aveau vestmântul amintirii țesut pe toate micile întâmplări din cei opt ani de școală la „Iorgu Radu”.

Era o părere de rău pentru o viață care se termina și era grijă pentru ceea ce va fi să vină. Vieța de școală are tainele ei, pe care le-am simțit toți acei ce ne-am chinuit mintea cu frânturi din știința vremii. Chiar dacă-i aspră la vremea ei, are bucurii pe care nu le poți gusta decât acolo în pupitrul tău de școlar. Când mai ai câteva ceasuri după care nimeni nu-ți va mai cere socoteala unei uniforme și a unui repetitor, de abia atunci îți dai cu socoteala de ce mare fericire te-a investimantat.

Și asta fiindcă între rândurile cărților te-ai călit mereu pentru ceea ce va trebui să fii mâine, pe deasupra având sinceritatea dascălilor tăi și iubirea celor cu care ai împărtășit toate bucuriile și suferințele pe tot timpul vieții de elev.

Dar ca toate bucuriile de pe lumea asta și școlăritatea are un sfârșit. Și atunci ia-ți la răsceura dintre două lumi. Una curată, frumoasă și plină de duiosie, iar cea în care intri plină de necunoscut.

E răsceura la care se află Oltea Manoliu și ea ea toți acei ce-au depănat în viața lor gândurile cărților de studii. Pleci în viața nouă cu armura pe care vrednicia ți-a pregătit-o și priceperea a ajutat-o. Și aici cât de frumoase și de adevărate sunt gândurile absolventei! „Batalionul celor 22 eleve pleacă să cucerească viața”. Vor fi și învinse pe calea vieții spune

Insemnări

Vremurile de adâncă revoluție pe cari le străbate omenirea întreagă, nu dau răgaz nici poporului român să observe cursele pe cari i le înfunde la fiecare pas evreimea și iubita ei surată, francmasoneria.

Nu-i prea depărtat timpul purtării luptei împotriva pornografiei în literatură. Campania dusă de regretatul N. Iorga, după dispariția lui, a fost cu totul uitată. Iar acolo unde anumite edituri au fost silite la dispariție pentru răspândirea feluritelor colecții cu pirați și criminali iluștri, au apărut români cari să continue opera înaintașilor evrei acoperiți. Neglijanți de autorități, încurajați de inconștiența publică populară care se lasă furată de pasagiile picante ale paginilor citite cu nesațiu în tramvaie și pe băncile grădinilor publice printră cojile seminței de floarea soarelui, asistăm neputincioși la pervertirea tineretului muncitor împins către necunoscutul lipsei de respect a părinților și bătrânilor, către neso-

mai departe tânăra Oltea, dar să fie sigure profesoarele, că majoritatea din ele, în fiecare colțșor din țară, acolo unde soarta va arunca pe fiecare, va fi un suflet care se va trudi să țină sus mândria școlii și virtutea învățată și practică în școală.

E rostul pentru care mai întârziu și eu asupra acestui „bun rămas”. Gândurile elevei de eri și absolventei de azi, m'au mișcat adânc. E vorba de un suflet care pune față problema vieții. Și cât de bine o pune!

Și cât de însemnat e faptul că o pune!

Căci dacă pentru un băiat vieța are atâtea cotituri, pentru o fată ea are și mai multe încă. În viață nu totdeauna ești bătut cu flori așa cum îți vei închipui uneori, căci sunt oameni, care-ți cer prea mult pentru demnitatea ta de om.

Și cei mai slabi renunță adesea la această demnitate numai să se poată strecura mai ușor în viață.

Câte curății sufletești și trupești de fete nu s'au risipit pentru o bucată amărată de pâine!

Iată că Oltea aduce dărzenia inimii și-o spune față: „Vom lua viața pieptiș”.

Fie ca gândurile și convingerile batalionului dela „Iorgu Radu” să biruiască mereu micimile vieții.

Va fi suprema lor mândrie pusă la plămada curată a Neamului la care au ostentat atâtea suflete pomenite cu sfințenie de Oltea Manoliu. Iar în calea timpilor ce vin, înmulțească Dumnezeu virtutea în inima tineretului poporului nostru drept credincios.

E cea mai mare nădejde pe care ne-o strecoară rândurile acestui duios „rămas bun”.

Preot Ioan Gh. Chirvasie

cotirea familiei și către perfectarea omului liber cu sau fără comisar dela Don. Ceia ce neglijează cartea completează filmul de cinematograf și... federația sportivă.

În capitală anticăriile și chiar librăriile, străzile la fiecare răspântie sunt pline cu cărți — mai mult sau mai puțin ieftine —, cercetate de păturile populare. Nici un soiu de cenzură nu le controlează editura, autorul și depozitul. Ele însă își fac efectul dezastros.

Aruncăm câteva rânduri cu speranță că undeva, într-un biuro, se va găsi cineva care să asculte un strigăt de alarmă și să înlesnească luarea de măsuri cu un ceas mai devreme, pentru salvarea sănătății morale și sufletești a poporului românesc.

Cu multă dreptate ne vorbea cineva de menirea societății scriitorilor români în acest domeniu.

Cu alt prilej vom arăta de ce se spulberă această iluzie.

M.

Spre civilizație și consolidare națională

Puterea de vitalitate a neamurilor își are în primul rând izvorul în copiii lui, care formează generațiile viitorului.

La popoarele civilizate s'au înfrățit idealul național cu acel al rasei, al nației, cel social și cu acel al culturii și au dat ca rezultat găsirea de mijloace superioare spre a se ajunge la îndeplinirea lor, cât mai fidelă, prin sporirea puterii de viață începând de la sănătatea copiilor.

Fizicul lor delicat trebuie îngrijit cu toată solitudinea pentru a se ajunge la un neam robust și ca trup și în consecință și ca suflet. Încă odată adevărul proverbului: „Mens sana in corpore sano”. Unul din cele mai însemnate mijloace pentru această ideală realizare este finanțarea și activarea policlinicelor școlare, care să vegheze și să îndrepte fizicul copilului de îndată ce intră la clasa I-a primară, chiar și la grădinițele de copii și până ce absolvesc școala.

Și familia, cu copii și mai mici, se poate folosi din plin de aceasta. În afară de copiii de oraș și acei dela țară pot fi aduși, la nevoie, la policlinici în oraș și consultați și căutați spre bună îndreptare.

Ne bucurăm de acest fapt și în țara noastră prin solitudinea Onor. Minister al Culturii Naționale și al Sănătății. Aceste Ministerii au dat posibilitatea ca suflete mari ca ale d-lui Tutoveanu, d-na Șeicaru, d-l Primar și alții, să înființeze în acest oraș Bărlad, vitregit de soartă, prima policlinică școlară din țara noastră.

Inceputurile sunt grele. Pentru ca aceste policlinici școlare să-și împlinescă cu prisosință rostul și să dea un binecuvântat folos real, trebuie să țină socoteala de următorii factori, care să lucreze în mod conștient și cu deplină convingere, pentru ca începuturile să dea progresul veșnicii dezvoltări și această împlinirea idealului dorit.

Aceștia sunt:

1. Părinții. 2. Școala (Director, profesor, institutor, medic). 3. Medicii specialiști de la Policlinică. 4. Copii, care urmează să se folosească de aceste policlinici. 5. Țara prin organele de conducere superioare și prin cele locale. Urmărind procesul contribuției factorilor de mai sus, găsim rostul lor important în colaborarea în care ne punem toată nădejdea pentru copiii noștri.

1. Părinții, ca fiind cei mai aproape de copiii lor, cu trupul, cu sufletul și cu viața, urmează să-i cunoască în tot amănuntul și să recurgă la mijloacele cele mai eficiente de îndreptare, când este cazul. Nu e destul să se facă o consultare la medic, când e nevoie, ci să se urmeze prescripțiile cu toată religiozitatea și aceasta stă exclusiv aproape numai în mâinile și puterile părinților și ale familiei. Dacă la desvoltarea și educarea sufletului, părinții urmează să lucreze în mare măsură cu școala, în ce privește îngrijirea trupului, ca sacră datorie părintească, este lăsată în puterile lor, în cea mai largă măsură.

2. Pentru ca „policlinica școlară” să-și îndeplinească idealul în afară de părinți, care o consultă și-i urmează cu sfințenie prescripția, școala are cea mai mare obligație să contribuie la cele mai folositoare realizări.

continua în pag 2 a

«XENODULI»

X

Dar, dacă acești stricători, nu numai de gust, dar și de suflet, cari se substituie învățătorilor legali ai tineretului pentru a-i face o educație în sensul intereselor lor, ar fi numai cu propriile mijloace ale unor îndemânări formale pe care lovinescăria critică le ridică la rangul talentelor și la amefitoarea înălțime a geniului, ei nu și-ar putea îndeplini sarcina de avangardă a străinismului învingător.

Pentru acești xenoduli meniți să otrăvească fântânile spirituale ale acestui popor și să împrăstie gazele chinuitoare prin fumul cărora să nu se vadă înaintarea unei adevărate oștiri, ca și pentru ostașii chiar ai acestor legiuni ai altei credinți, trebuie concursul de fiecare clipă al unei prese, create sau transformate pentru îndeplinirea acestui rost infam.

În această presă străinul nu trebuie să apară. El nu joacă în film, ci mișcă numai ca operator spectacolul. Iar glasul care se aude în acest cinematograf vorbitor care e ziarul trebuie să fie al xenodulului român.

Acesta apare în titlu. Acesta scrie din vreme în vreme câte un articol ca să se vadă că tot este acolo. Acesta primește atacurile care în chip firesc se deslănțuiesc împotriva oficinei. El are ordinul de a păstra tăcerea ieratică a unui Mihail Sadoveanu, supt care operează alt xenodul, Lovinescul său iar supt acesta, întreaga bandă de gânditori, poeți și alți reprezentanți ai literaturii și culturii „românești”. Sau, dacă nu-i lipsește temperamentul, i se cere să caute în lăturile argheziene tot ce trebuie ca vocabulariu ca să lovească sălbatic, în valoarea, în viața publică și mai ales în viața privată a cui a îndrăznit să atace sinagoga.

Nimenea n'ar fi primit un asemenea rol acuma douăzeci de ani. Au trebuit sacrificiile, suferințele și marile speranțe ale Războiului ca să ajungem aici: un glorios nume de mare scriitor român întins în fața tuturor turpitudinilor gândului.

Mă doare inima că trebuie s'o spun, dar nu se poate altfel.

Cu asemenea însărcinări și atitudini se lucrează la putrezirea aceluși suflet românesc din care un Sadoveanu a luat însăși comoara inspirațiilor sale. El ajută la spurcarea izvorului din care s'a născut întreaga operă de afirmare națională.

Cu această serie am isprăvit. Vine alta.

N. Iorga

Impăcare

Sfioase stele
S'aprinde pe cer,
Liniștea nopții
Plopii o cer.

Fugare umbre
Cu dinadins,
Vor să ascundă
Soarele n'vins,

Molcom adoarme
Satul întreg,
Gureșii greeri
Lăuta-și dreg.

Ci în tăcerea
Asta de vis,
Mi-e sufletul rugă
De Paraclis.

Gim.

„Pământ Străbun“

Versuri, de Lelița Catrina (Ecaterina Șt. Manole)

Printre atâtea cărți și reviste ce le primesc în sihăstria mea, cu rugămintea să scriu un rând despre ele, eu care nu sunt critic, ci un poet ca toți poezii, care după ce mi-am încheiat viața cu o pensie, am tras după mine ușa și-am mai pus și un lacăt mare de biserică, primesc acum, un volum frumos tipărit în editura revistei „Poporul Românesc”. Lelița Catrina, cum îi place să-și spună, Doamna Manole, așa de românește, scrie tot așa. Și nu sunt versuri ce face, ci poezii. Poezii adevărate. Am pus accentul pe „poezii”, pentru că din foarte multe ce se tipăresc cu titlul de „poeme”, abea dacă întâlnești pe ici, pe colo, câte un accent de poezie, poezie adevărată. Nu-i un cuvânt de laudă. N'o cunosc nici la obraz, nici la umblet.

Dacă așa cunoaște-o după obraz, așa trage anumite concluzii psihologice. Dacă așa cunoaște-o după mers, așa spune că-i o ființă care cugetă ce scrie, și scrie ce simte. Deschid cartea și-o tai: „Ostașului Român, închinare”. Am înțeles. Presupun că-i o ființă singuratică, de parcă o văd. Contactul cu lumea, cu influențele ei, o țin departe. Ea trăește din plin evenimentele prin care trecem. Și coarda poeziei, nu a rămas străină. Citez din prima pagină:

„Pământ străbun, te-am în dar din tați
Și din străbuni, involburăți în foc,
Ci... de-or veni străini înfometăți
Pământ străbun, nu m'or clinti din loc.”
Și mai departe, pe care cade și accentul de poezie dură:

„Eu nu-s adus de vânt, de peste mări,
Ci-s stâncă plămădită'n sânge dac;
Pământ străbun, cum altul nu-i sub zări
Ca stânca știu să rabd, și știu să tac.”

Intr'adevăr nici un pământ nu-i ca al nostru când îl iubești. Dar, caracteristica Românilor e:

„Ca stânca știu să rabd”...

Rabdă Românul, rabdă până ajunge cuțitul la os. Dar mai e ceva:

„De-or răbufni dușmanii în puhoi
Și m'or lua surghin-ca'n vremuri, iar,
Mă voi întoarce schilav înapoi,
Pământ străbun, să cânt... și să te ar”

Aici e toată puterea de îndurare, moștenită din moși strămoși, a țărânului nostru. Cât de adânc și de simplu e așternut pe hârtie acest simțământ, atât de pecetluit de veacuri. Și câtă poezie, nu „versuri”, e în acest colțisor modest de suflet feminin.

Și imediat, în poezia următoare „Suflet Dac”, când împăratul Traian pătrunde „în sala Mare” și dă cu ochii de Decebal asupra căruia otrava nu-și făcuse încă efectul, îi strigă:

„Al meu ești Rege Decebal de acum,
Cu țara ta cu tot... cu tot avutul!”

Decebal îi răspunde cu buze de muribund, care nu s'a dat în lături să se suprimă când s'a văzut pierdut, dar cu ultimul țipăt de orgoliu făsnit printre dinți:

„Stăpân pe legiunile romane
De-apururi îi-vei împărat, Traiane!
De vrei trofee, luturile noastre,
Cu mâna ta culege-ne și ia-ne.

Spre civilizație și consolidare națională

urmare din pag. 1-a

Direcțiunea, profesorii, învățătorii de toate gradele și medicul școlar, care au copii spre cercetare zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, trebuie să vegheze neadormit la toate manifestările lor.

O incetineală în gândire, o neatenție, o neliniște, o înțelegere proastă, sau o lipsă de înțelegere, indispoziție, lipsă de memorie, de entuziasm și de vioiciune, o somnolență etc. sunt de cele mai multe ori rezultate de o rea funcționare fizică, sau de-o boală mai acută sau mai adesea-ori mai lentă. Poate fi și de ceva ascuns, ce se va manifesta mai târziu și să nu fie atunci chiar prea târziu pentru îndreptare.

Școala prin îndelungă observație, nelătețută atenție și grijă neadormită, cunoscând toate mișcărilor copilăriei, este cea mai indicată să-l trimeată la policlinică întărindu-i toată încrederea în însăși sănătatea lui deplină pe această cale. Tot școala are menirea să-l educe în așa chip, ca la toate vârstele și la tot felul de boală, copilul să nu le ascundă și să se ducă să se caute cu curaj și convingere, ca să-i folosească, spre a-i întări viața și a o pregăti pentru familie, țară și pentru proprie persoană.

3. Acești doi factori anunțați deși sunt atât de necesari la puterea de vitalitate a copilului și deci a neamului, nu pot fi de nici un folos, dacă policlinica școlară n'are specialiști cu știință deplină până la ultimele descoperiri, experiență încontinuu în direcția abilității lor și dacă ei nu au timp consacrat numai pentru aceasta.

Mai trebuie să aibă o vocațiune pentru a înțelege lumea copiilor, care diferă de cealaltă și în căutarea sănătății. Alături de cabinet, înzestrat cu instrumente, medicamente și cu de toate, trebuie și suflet și răbdare și devotament. Nu e vorba să ne plângem de lipsuri la medicii destinați pentru aceasta, dar e vorba să-i punem în condițiuni bune pentru această săvârșire.

Nu încerc să dau nici o soluțiune, dar gândesc la o contribuție a elevului cât de minimă (100 lei anual) afară de cei prea săraci, ca să mărească fondul policlinicii

măcar pentru medicamente. Afară de fondul format din grija statului și din abnegația medicului,—cred bine venit și acesta.

4. Copilul, fiind subiectul care dă rostu deplin al policlinicii școlare, trebuie să înțelege acest rost și prin spusele familiei și ale școlii, dar și prin buna lui voință, care să-l facă să profite la maxim. Cu suferință și jertfă se scoate suferința, nu cu alinare, neglijență și ascundere a răului.

5. În sfârșit, țara, care este mama noastră bună, mănoasă și cu toată grija și răspunderea pentru fiii ei, care sunt piloanele de bază și de viață ale sale, până la cea mai desăvârșită dezvoltare și civilizație, urmează să continue a avea frumoasa și rodnică ei contribuție prin organele sale superioare de conducere înțeleaptă și prin toate celelalte consacrate, cât mai bine, în ce privește execuția.

Armonizarea tuturor forțelor acestora vor da o viață sănătoasă și veselă copiilor, în chipul acesta se va ajunge la o maturitate de viteji apărători ai patriei și neamului și de oameni civilizați și desvoltați până la maxim în toate ramurile de activitate, de la cele mai practice până la cele mai ideale, după dotarea naturii la fiecare. De acolo, să plece moștenirea curată și rodnică, care să dea nădejdi de răsplătă bătrâneții.

Prin această bătrânețe să știe că își continuă viața și truda și realizările și după moarte, iar neamul și patria trăesc prin urmași, cât mai mult, cât mai adevărat, mai bine și mai frumos, pe pământul acesta vremelnice dar eșit din scântea divină și eternă a Marelui Creator Dumnezeu cel adevărat, dădător de viață și după moarte.

Marieta L. Creangă
Profesoară-Bărlad

Cu prilejul împlinirii celor 15 ani de la moartea Regelui Ferdinand I-iu cel drept (de ce vor fi zicând unii: loial?), s'au făcut serbări de pomenire și amintirea luptelor mărețului Rege, sub a cărui Domnie s'au pornit cele dintâi lupte cu hidra săle batică din răsărit.

Ci, sulețele noastre, vor rămâne
Pe veșnicii în Dacia, stăpâne....“

Și-au rămas. În câteva cuvinte, poeta a rezumat istoria. Și nu-i numai o cronică, ci un avertisment pentru toți acei cari vor călca acest pământ:

„Tu vei lua, din munți, atâtea aur,
Cât vei putea căra o viață—una
Dar dragostea de țară, împărate,
Ne-o lumina cărarea totdeauna.”

Patriotism, poezie și fiecare cuvânt o dramă, dramă a pământului călcat și răscălcat de urgia dușmană.

„Țăranul nostru-i bun la plug
Și'n-finge drept resteu'n jug.
Dar... vai de voi, de nu v'ajung
Pământurile'n lat și'n luag.”
(Nu cercetez)

„Sfințiii codri de arin
Cărarea v'o așin,
Și'nfășurați în tort de in
Veți coborâ'n pământ străin.”

Și mai departe „La Suceava”:

„Dacă pui urechea, noaptea
La pământ, oprindu-ți pașii,
Pe cărările Moldovei
Se aud și-acum arcașii.”

Și iar:

„Intr'un colț, o vorniceasă,
Pentru oaste face scama;
Și-o bătrână'n bobi pe sită
Firul vremii i-l destramă...”

Parcă'o vezi:

„Sositor s'arată bobul
Deschizându-și drum pe sită:
Doamne apără-l de rele....“

Duioșie, dragoste... vremuri depărtate, cari întăresc și pun hotar grijilor de azi. Zbateri, mame plângându-și cu mândrie

patriotică odraslele căzute „pe câmpul de onoare”. Căci:

„Nu-i vrerea Prutului să steie
Hotar în inimă de țară,
Nici vrerea Nistrului nu este
Instrăinat să fie iară.”

Abilitate de vers, limbă românească, tăetură originală în formă. Lelița Catrina poate să fie mândră, când strigă:

„Nistrule, bătrânule,
Șarpe'ncolăcit,
Sub străină vrajă
Dac'ai adormit,

Scoală-te, te scoală,
Și-ți adună iară,
Buruieni de leacuri
În lăsat de seară.
În adânc de noapte
Când se'ntrec cocoșii,
Din morminte scoală
Nistrule, strămoși.

Și'ndrăznind, ca'n veacuri,
Toți dușmanii țării,
Du-mi-i și-i inecă
În limanul mării.”

Simplu, fără imagini, cântece, merge de-a dreptul la inimă, sgudue uneori:

„Mamele cu prunci la sân s'adună
Și din gânduri sfinte-Ți fac cunună,
De trei zile hoarde fără țară
Fac părjol din sfânta-ne comoară....“

„Te îndură, Doamne și ne scapă....“

„De trei zile stăpânește cnutul....“

Dar războiul e crunt. Dușmanii cad ca spicele, ai noștri au trecut Nistrul... Și... scrie mamei, un flăcău, din iureșul luptelor, cu focul în suflet:

„Departa-i mamă, satul meu și țara,

Rezultatele cursurilor țărănești din județul Tutova

III. Pentru ridicarea satelor și sâtenilor, din cuprinsul Județului Tutova, în ceiaze privește întărirea sănătății, cultura și punerea în valoare a muncii printr'o agricultură rațională, cultura minții, sufletului și conștiinței naționale, Căminul Cultural Județean „M. K. Epureanu” Tutova-Bârlad, a organizat în intervalul dela 15 Ianuarie și până la 15 Martie a. c., 79 cursuri țărănești cu bărbații sau mixte, 3 cursuri țărănești cu gospodinele, un centru permanent de gospodărie, o școală țărănească superioară cu internat la Zorleni, precum și 72 cursuri reduse de gospodărie cu femeile și fetele, pentru o durată de 15 zile, dela 1-15 Februarie a. c.

Aceste cursuri și școli țărănești, au luat ființă pe lângă tot atâtea Cămine Culturale, ajungând la un record, pe care nu l-a atins niciodată Județul Tutova.

La aceste cursuri s'a arătat sâtenilor, cum pot scăpa de starea de mizerie și de boale, printr'un trai cumpătat, apoi cum pot progresa printr'o agricultură rațională și în sfârșit cum se pot îndrepta unele greutăți, cu care se luptă gospodarii satelor, printr'o muncă chibzuită și numai prin ei însăși.

Școala superioară țărănească de la Zorleni, precum și toate cursurile țărănești din Județ, atât cele cu bărbații cât și cele cu femeile, au fost adevărate școli de muncă, a sufletului poporului nostru, atât pentru ziua de astăzi, cât și pentru vremurile ce vor veni.

Ele au sporit energia sufletească și trupească a elevilor cursiști, le-a însemnat și trezit încrederea în soarta neamului, le-a deschis orizonturi mai largi de viață, le-a dezvoltat spiritul de inițiativă și curajul faptelor; în sfârșit le-a cultivat îndemnări multiple de muncă și creație.

La aceste cursuri, s'au ținut următoarele lecțiuni teoretice cu aplicațiuni practice:

A. Pentru bărbați:

Lecțiuni teoretice și practice pentru agricultură;

Lecții teoretice și practice privitoare la gospodăria țărănească, despre familia țărănească, despre sat, despre Statul Român și legăturile cu alte State, Actualități.

B. Pentru femei:

Despre alimente, cursuri de bucătărie, camera de dormit, despre creșterea copiilor, despre virtuțile unei bune mame și gospodine, despre vopseluri, curățenia și împodobirea locuinței, lecțiuni practice de croitorie pentru lucrări de primă necesitate, etc.

Corpul didactic, format din intelectualii satelor și din împrejurimi: preoți, învățători, ingineri agronomi, ingineri silvici, șefi de drumuri, medici umani, veterinari, agenți sanitari, șefi de post, primari, ofițeri cantonați în sate, percepători, moașe, precum și proprietarii satelor, pe lângă lecțiunile teoretice ce au predat la aceste cursuri fiecare în satele lor, iar cei dela reședința Județului acolo unde au fost invitați, au vizitat pe elevi în gospodăriile lor, pentru a controla, dacă aplică cele învățate la cursuri. Unele ședințe urmate de aplicațiuni practice, după a doua jumătate a lunii Martie, s'au ținut chiar în gospodăriile cursiștilor, cu toți cursiștii.

S'a dat o deosebită atenție realizărilor practice în gospodării, la Cămin, școală, biserică, primărie, pe câmp și în livezi. Ședințele practice, care nu s'au putut ține cu destul folos în cursul lunii Martie, s'au amânat după jumătatea lunii Aprilie, când cursiștii au fost chemați în serii, să participe la ele.

Datorită acestor cursuri, precum și vigilenței spiritului de inițiativă și ingeniozității Domnului Prefect și Președinte al Căminului Cultural Județean Colonel Ioan C. Zănescu; în Județul Tutova, nu a rămas nici o palmă de pământ ne arată și ne însemănată, iar grădinele din jurul gospodăriilor sunt adevărate pepiniere și cultivate cu tot soiul de legume, verdețuri, flori, pomi roditori, etc.

C.

Inspecțiile D-lui Prefect Colonel Ioan C. Zănescu

D-l Colonel Ioan C. Zănescu inspectând următoarele comuni a constatat:

Comuna Fătăciuni: Școala are nevoie de reparație. S'a luat măsuri pentru construirea unui local de primărie.

Prestația în natură s'a executat foarte bine.

Sfatul comunal s'a ținut regulat. Muncile agricole continuă cu multă intensitate. Domnul primar al comunei și d-l Pretor sunt elemente vrednice și foarte active deoarece la inspecția făcută, d-l Colonel Ioan C. Zănescu a constatat lucruri îmbucurătoare.

Comuna Șendrești: Localul primăriei prost îngrijit.

S'a luat măsuri pentru repararea școlii deteriorată de cutremur.

Planul de activitate și de lucrări se execută bine.

Membrii sfatului comunal au făcut mari realizări în comună. Prestația în natură este deosebit de organizată.

D-l Colonel I. C. Zănescu a constatat că această comună este în mare progres, și a fost dată comună model.

Comuna Frunțișeni: Primarul comunei a dat dovadă de inactivitate deoarece nu s'a lucrat pentru realizările gospodărești, gardurile sunt nereparate, lipsesc podurile și podetele, drumurile sunt pline de scăeți. Prestația în natură n'a fost folosită. Nu s'a făcut nici grădini de zarzavat nici cărămidărie comunală.

Incasările sunt mulțumitoare. D-l Colonel I. C. Zănescu, cere funcționarilor de Stat, să pună mai mult interes în ridicarea satului în care trăiesc.

Comuna Pogana: Hotărârile consiliului de colaborare, se execută prin muncă de folos obștesc și prestație.

Localurile primăriei și a școlii nu sunt încă reparate.

Registrelor comunei sunt ținute la curent. Lucrările sunt mulțumitoare, constatându-se astfel, că organele comunale au fost active.

Comuna Blăgești: Școala e foarte curată. Învățătorul Antonescu împreună cu elevii și premilitarii au executat în mare parte lucrările. Pentru aceasta va fi citat pe întreg județul, ca exemplu. Localul primăriei este în reparație. Nu s'a inițiat cărămidărie comunală și nici grădina de zarzavat.

Lucrările relativ la situația economică, nu sunt dosariate, lipsesc registre administrative. Situația financiară nemulțumitoare. D-l percepător nu și-a făcut datoria. Impunerile pe anul financiar în curs, nu s'a făcut încă actele justificative de plată care sunt în cea mai mare desordine. Vina o poartă notarul și percepătorul.

Am luat măsuri să expediem cu poșta chitanța pentru plata abonamentului la ziarul nostru. Fiindcă plătim taxele poștale și timbrele, rugăm de abonații noștri să nu refuze plata la prezența factorului poștal cu chitanța. În acest mod, ne ajutați la apariția regulată a ziarului și înlesnim pe sprijinitorii noștri de a nu se mai deplasa la poștă pentru expediția sumelor cu mandat.

Și'n fața mea atât pustiu se'ntinde;
Atâta vuet răspândește zarea,
Că'n gând, abea, de te mai pot
cuprinde“.

Flăcăul, însă n'a plecat singur din sat.
Mulți dintre ei au căzut, iar el în numele
credinței — luptă, fără să țină seamă de
primejdia morții, dinpreună cu cei cari
au rămas.

„Ci nu ne vom întoarce acasă mamă,
Pân'n'or ieși biruitori creștinii“.

Și ies mereu biruitori și trec mereu din
din sat în sat, și... mereu, flăcăul nostru
dă cu ochii de ticăloșia bolșevică.

„Bisericile-s pradă urăciunii
Și pruncii cresc necreștinați-sărmanli
Bătrânii țin sobor când cade noaptea
Și plâng că i-au ajuns din urmă anii.

Ei, au uitat de sete și de foame
Și'n țărâna grea de sânge bat mătânii
In loc de pâine, cer icoane, mamă
Cer mir sfințit și cer împărțșanii“.

Și ce păcat că mamă-sa nu mai are
încă un flăcău ca dânsul. El are o
misiune mare. Și știe precis care-i mi-
siunea: să biruie pe necredincioși, să-i
stăpânească, să lărgească hotarele. Ah!
de-ar mai avea un frate, i-ar scri mamei
sale:

„Mamă, fă-te vânt și adu-l!“

Și n'ar vrea s'o știe pe măsă că plânge.
Nu. El nu are vreme de lacrimi. Nici
chiar în somn:

„De te visez că plângi, gândind la mine
Cad grele, mamă, lacrimile tale“.

Suflet eroic, prins ca'n clește, tipă uneori:
Rusalina plecat în război lasă în sat patru
copii, o mamă și zice:

„Lângă Odesa mi-a căzut un frate
Și șase guri flămânde-l plâng departe.

De mi-o fi dat Stăpâne Doamne, ia-mă
Copiii lui și-ai mei Ți-i las în seamă“.

Iar lunile trec mai greu ca anii. Și
voinicul n'a căzut. El trebuie să-și mai
vadă odată pe ai săi. Și iată într'o noapte,
când nimeni nu se așteaptă:

„S'aude zvoană'n sat și câinii latră
Copiii dorm și focul doarme'n vatră
Zăvoru-i pus. Știa nevasta bine
Și gard să-l sară, să'ndrăznească cine?

Bătăi în geam s'aud încet și lin,
Un glas tresare: Vine Rusalina!
Flăcău de șapte ani răsbește gloata:
„Sculați măi frați! Sculați că vine tata“.

De câte ori nu le-o fi năzărit că „vine
tata“. Dar acum a dat Dumnezeu să fie
adevărat. Toți sânt în păr. Parcă-i și vezi
buluc la ușă cu inima bătând de fericire.
Și toți cad pe noul venit, ca ploaia pe
un pământ prăpădit de arșiță. Hei, dar nu
da Doamne, cât poate răbda Românul. În
„Bob sositor“, mătușa Rada are patru
feciori plecați pe front. Ia sita din cui se
arată se'n tîmplă de nu se mai știe de
câte ori pe zi, și dă... și'n cinci și'n șase
și sositor nu-i dă decât unul. Oare, nu
cumva? Pune mâna streșină și scormo-
nește zarea cu ochii:

„De n'ași muri, să mi-i mai vad odată
Pe câte-și patru....“

Dar din zare nu se desprinde nici o
umbră de flăcău. Și nu-i scrie nici unul.
Mări, Doamne, oare feciorii să fi uitat să
mai serie? Hm! Și iar străbate de colo
colo ca mâna strășină la frunte și iar i
se pare, și iar... dar asta ce să fie? Din
zare s'a desprins o umbră. Ah, numai
Radu al ei călca așa, mîncând pământul.
Și tot nu-l vine a crede. Ar vrea să aibă

aripi să sboare, dar... cel care găfăia la
drum, a și sosit. Mătușa Rada deabia mai
îngână: „Ce, tu singur? Și Ion... și Li-
sandru... și Gheorghe?“

Radu al ei, nu pleacă fruntea, ci o
ține sus:

„La Dalnic au căzut într'o înserare
Și au asfințit câte-și trei... ca unul
Gornitul le-a cântat o rugăciune
Iar eu măicuță, nu i-am plâns nebunul!

Răsbît de dor, m'am tot zbatut în gând,
Și acum venii să-ți spun și mâini,
plec iar.

Dușmanii-s mulți și luptele-s în toi
Și să nu ne-aștepti, măicuță în zadar“.

Nu-i o umbră de descurajare pe fața
flăcăului, dar dacă Dumnezeu o vrea, el
se supune, oricare i-ar fi destinul. Și nu
tremură, nu. El e un erou.

„Tu cată'a drumul bobilor, pe sită,
Și... sositor de n'o cădea nici unul,
Patru lumini s'aprinzi, la Prea Curată“

„Patru lumini!“

Și autoarea, trece sub tăcere ce se pe-
trece în sufletul bătrânei. Noi înțelegem, că
fericirea de a-și vedea feciorul, se imple-
tește tragic cu sfâșierea de-al pierde și pe el.

Dar toată cartea e o epopee al sufle-
tului românesc, care mai bine s'ar prăpădi,
decât și-ar lăsa brazda cotropită de pă-
gâni. Și asta, a fost piatra de încercare
a sute și sute de ani. Și Românul nu s'a
dat în lături dela nici o jertfă. Cine știe
să rabde, e cel mai tare. Iar durerea, nu
are ce căuta acolo, unde țaria s'a ridicat
de-asupra ei. Și de aceea neamul acesta
va învinge:

„Cu ce să-ți ies în cale Primăvară?
Ce dar să-ți dau să-ți fie de-o măsură?

Pământu-i greu de vaietul durerii
Și de amar ni-i sufletul la gură.

Tămâie n'am căs mările oprite
Și drumurile umblă anevoie
De smirnă și de aur, doar poveste,
De s'o mai țese'n veacuri în de voie.

De sub zăpezi, ieșiti cu fruntea'n soare
Se sting de dor, în vetre ghiociei:
Gonind balaurul cu șapte chipuri,
Feciorii bat coclaurii Crimeii.

De pe sub zări, în loc să vie cucul,
Se tot involburează svon de moarte...
Zarnacadeaua își topește ceara,
Și vioreaua n'are cin's'o poarte...
Ca lui Isus, odinioară, Magii,
Ți-aș da din cele trei mai sfinte.
Ci... iartă mă cinstită primăvară,
Că... îți aștern doar sufletu'nainte“.

Câtă delicateță de simțire. Și ce frumos
se rotunjește întreaga bucată. Cred că e
una dintre cele mai frumoase din volum,
Și ca încheere:

„Maica Domnului, Marie,
Plânge iarba pe câmpie...“

Și:
„Nu cutează să mai sue
Nici mireasma de tămâie...“

Sau:
„Și din lacrimi de durere
Faci izvor de mîngâiere...“

Frumos, Leliță Oatrină. Tare frumos
grăești în versuri. Spuneam parcă, la in-
ceput că nu-ți cunosc nici obrazul nici
mersul. Nu te-am văzut niciodată, decât...
în cărțile pe care le scrii. Și poate că
acolo, e și obrazul și mersul și ochii cuiwa
cei mai adevărați. Să ne trăești.

Atanasie Mândru

Știri diverse

Plugarii cari au avut producția mai scăzută, credem că-și lămuresc pricinile. Pământul împietrit n'a putut soarbe — pe unele locuri—și puțină apă a ploilor.

Este de cel mai mare folos facerea ogoarelor îndată după secere, pământul primind plugul cu ușurință chiar și printre clăi.

Prețutindeni și oricine poate îndemna pe plugar la lucrul de folos, couvinși fiindcă facem o faptă bună.

Ziarele anunță că nouile fabrici de marmeladă, întemeiate de Ministerul Agriculturii, și-au început activitatea. Până la finele lunii iulie ar fi fost prelucrate 25 vagoane marmeladă din pulpe de caise. Mulți producători n'au cunoscut și nu cunosc încă sediile acestor fabrici și sărmanii, la această lipsă de zahăr și aspre vremuri, au rămas cu fructele nevalorificate.

Camera Agricolă, Camera de Industrie și Comerț, autoritățile, trebuie să găsească printr'un spirit de inițiativă mai dezvoltat, mijloacele de reclamă, cari sunt de real folos.

Cu începere de la 1 Septembrie a. c., intră în vigoare decretul-lege nr. 975 din 1 Aprilie 1942, prin care negustorii și industriașii sunt obligați a poseda registrul unic de control.

Registrele se găsesc de vânzare la percepții și administrații financiare.

Este bine să reținem că simplificarea constituie unealta cea mai bună în materie de evasiune și apoi consumul inutil de hârtie,—câci sunt atâția negustori și industriași cari, cu toată stăruința, nu pot ținea registrul—este o mare pagubă.

Calea Ferală înștiințează pe comercianți că taxele de magazinaj percepute potrivit deciziei nr. 905.525/942 în primele 10 zile după 5 zile se majorează de 2 ori, după alte 5 zile de 4 ori și după 20 zile de 8 ori.

Să nădăjduim că nu se vor găsi negustori atât de neglijenți cari să piardă termenul dar nici organe cheferiste cari să impună mărfurile înainte de expirarea termenelor.

După știri oficiale, până la 20 Aprilie 1942, din comanda (tranșa II-a și III), în Germania, din 3000 tractoare au sosit în țară 1134 bucăți; din 20.000 pluguri, au sosit 7835 bucăți; din 250 treerători au sosit 47 bucăți.

Avem speranțe că planul agricol din anul 1943 să aibă realizări mai efective.

Legăturile tot mai strânse ale Camerei Agricole cu cultivatorii, vor vindeca multe lacune și va îmbunătăți situația prin repartiția mașinilor în regiunile cu adevărat lipsite.

Cu prilejul împlinirii celor 60 ani de viață, „Revista Școlii” de la Botoșani închină un număr festiv profesorului și fostului inspector general școlar Tiberiu Crudu ca un mănunchiu de flori mirositoare și pline de mireasmă cele 96 pagini ciugulesc crâmpeiele unei activități dăscălești, care n'a fost consumată cu pofta de a se ilustra, ci cu dorința de a fi mulțumită o conștiință a datoriei împlinite.

La vremurile de astăzi, înfățișarea unor astfel de acte sunt varități eroice.

Să nu pierdem prilejul de a le gusta farmecul.

La București a început să reapară „Graiul Vremii”, organul asociației generale a Clerului Ortodox Român, publicație tipărită pe hârtie bună și cu multă îngrijire.

Desprindem din articolul program aceste puncte: „Să înfățișăm de la această tribună limpede și corect întreaga noastră muncă preoțască”, în ostire, pe front, în spital, între orfanii și văduvele de război, în școala secundară, în școala primară. „Să eliminăm

din scris orice polemică menită să distrugă”.

„Să povestim și să îndemnăm la grabnică executare a tuturor dispozițiilor bune luate din diferite eparhii, în convingerea că aceasta este una din căile care ne ajută să ajungem cu un moment mai de vreme la MULTA SOLIDARITATE PROFESIONALĂ”.

Ne îngăduim să nu fim de aceeași părere și e o mare desiluzie pentru noi să aflăm că această dorință de solidaritate profesională pornește de la centru. De acolo așteptăm să pornească dorința de perfecționare, de superioară pregătire, suflătoare și intelectuală, de purificare, de înlăturare a elementelor slabe și compromise, lăsându-se solidaritatea profesională măcelarilor, precupeților și altor soiuri de spoliatori ai societății.

Serviciul de organizare a Institutului Național al Cooperăției, tipărește instrucțiuni pentru întemeierea feluritelor bănci populare, cooperative de aprovizionare, producție și desfacere, de consum, exploatarea forestiere, pentru pășunat și lăptărie, de cumpărare, arendarea și exploatarea națională a terenurilor agricole (obștii) etc.

Cele mai utile, cooperativele de aprovizionare și consum, la cari instrucțiunile nu arată că pentru constituire se cere un capital de cel puțin 300.000 lei deplin vărsat, se pot aproviziona cu mare greutate la aceste vremuri.

Oricând, oriunde și oricine trebuie să stăruiască pentru dezvoltarea unui spirit de înfrățire prin cooperative, singurele unități cari se mai pot impune operațiilor de exploatare a feluriților intermediari dornici de câștiguri fără muncă în dauna celor nevoiași.

Institutul cooperăției are înalta menire de a încuraja, selecționa și sprijini unitățile bune și de a dizolva fără cruțare tovarășiiile de exploatare incorectă.

Inspectoratul de Vânătoare Județean

Județul Tutova

Înștiințare

Potrivit ord. Nr. 12070/942 al Direcției Economiei Vânătorului se aduce la cunoștința vânătorilor din jud. Tutova că pentru anul vânătoare prezente taxele pentru diferitele categorii de câini de vânătoare sunt în conformitate cu legea vânătoarei următoarele: 25 lei pentru un câine prepelicar, 50 lei pentru un basset, fosterier și câini speciali de mistreți și 100 lei pentru copoi.

Aceste taxe se vor plăti de către proprietarii la Ad-ția Financiară din județul unde își are domiciliul legal.

Proprietarul nu poate întrebuința însă câinele pentru vânătoare decât după ce a obținut viza Inspectoratului de vânătoare județean pe dosul chitanței.

De asemenea se mai face cunoscut că potrivit art. 15 din reg. de serviciu al organelor onorifice de vânătoare și pescuit în apele de munte întrebuințarea copoilor și a altor câini mănători, în terenurile pe care se găsește vânat cu coarne, este cu desăvârșire interzisă. Întrebuințarea copoilor se limitează numai la iepuri și vulpi în terenuri de vânătoare cu o suprafață mai mare de 1500 Ha. și numai cu autorizație specială din partea Inspectoratului de vânătoare județean.

Inspector de vânătoare județean
Ursoiu

Nr. 229
1942 Iulie 28

Lână, bumbac, matasă
cu „GLOBUS”
se vopsește în orice casă.

De vânzare

10 hectare pământ arabil, șes, calitatea I-a liber de orice sarcini, situat la 4 km. Sud de Bârlad lângă șoseaua națională Bârlad-Tecuci.

Amatorii se vor adresa D-lui Constantin David, Secretar-Contabil Uzina Electrică Bârlad.

INFORMAȚIUNI

Comitetul de conducere al ziarului „Vocea Tutovei”, a deschis o listă de subscripție pentru strângerea fondului necesar la ridicarea Casei poetului „Al. Vlahuță”, care să servească drept sediu Căminului Cultural din satul Pleșești, locul lui de naștere.

Suma din urmă 6000

Au mai subscris:

D-na Aneta Z. Andronic, Tecuci 1000

Michaela Tatovici, Focșani 1000

D-l avocat Const. Dornescu, la care se trimit sumele, a primit următoarele însuflețite rânduri:

„Aflând din ziarul Vocea Tutovei că ai luat inițiativa ridicării, în satul Pleșești, Casei duosului nostru poet tutovean „Alex. Vlahuță”, nu pot rămâne nepăsătoare față de strădania ce-o punești Dv. în a continua vechea tradiție de cultură a Bârladului, orașul copilăriei mele. Deaceia vă rog să primiți și din partea mea suma de 1000 lei.

Dorindu-vă deplină isbândă în realizarea frumosului Dv. gând, vă trimit salutările mele.

Aneta Avocat Andronic”

„Trimit cinci sute lei pe care i-am promis pentru ajutorul unei biserici și te rog fii bun și adună această mie de lei, la fondul pe care îl strângi pentru refacerea casei lui Alex. Vlahuță.

Am văzut în gazeta Tutovei, că Tutovenii au făcut un gest frumos la care aduc și eu o picătură din sufletul meu, care este alături de ea.

Michaela”

Lucrările de reparație dela Biserica „sf. Ioan” din orașul Bârlad unde păstorește Părintele Protoiereu Ioan Chirvasie au început. Cum aceste reparații se urcă la aproape 500 000 lei și cum comitetul de reparație nu are la dispoziția sa decât suma de 100.000 lei se face un călduros apel la enoriași și la alți oameni de inimă din Bârlad și în afară de Bârlad, să ajute această Biserică ce-a avut de suferit atât de pe urma cutremurului cât și din cauza bombardamentului inamic din 10 Iulie anul trecut, Biserica „sf. Ioan” din Bârlad fiind singura ce a fost bombardată de aviația păgână.

Daniile se trimit pe adresa D-nei Agripina Ivanovici, strada Dr. Codrescu-Bârlad, care este Casiera Comitetului. Comitetul de reparații mulțumește de pe acum tuturor acelor suflete ce vor înțelege starea în care se găsește această Biserică.

Comitetul de conducere al gazetei „Vocea Tutovei” mulțumește D-lui I. Dimitriu-Bârlad, pentru rândurile însuflețite ce i-a trimis și acceptă donația făcută pentru Căminul Cultural din Pleșești-Tutova, Cămin ce se va orânduie în Casa ce se va ridica „Pe locul copilăriei poetului Al. Vlahuță”. D-l I. Dimitriu-Bârlad, marele nostru sculptor nu și-a uitat locul de unde a plecat și văzând truda noastră întru memoria lui Vlahuță a făgăduit un bust din ghips al poetului, bust ce se va așeza spre pomenire în casa ce se va ridica la Pleșești prin grija Căminului Cultural Județean.

Mulțumim din inimă D-lui I. Dimitriu pentru rândurile trimise și pentru dania

ce a făcut și-l asigurăm de tot respectul.

D-l Prefect Colonel I. C. Zănescu aduce la cunoștința autorităților și a publicului dela oraș și sate că, conform deciziei Nr. 623 13487, a condamnat la 3 luni lagăr de muncă obligatorie pe Primarul comunei Plopana, anume Sterian Huiban, pe motivul că a transportat cereale fără autorizație din comună, în județul Bacău, vânzându-le cu preț de speulă.

Pe lângă pedeapsa cu lagăr pe care o va executa în Penitenciarul Bârlad, a fost destituit din funcțiune și trimis și în judecata Tribunalului Tutova pentru sabotaj economic.

D-l Prefect face cunoscut publicului că va aplica aceleași pedepse speculanților de orice fel, atât la oraș, cât și la sate.

Cazurile ce se cunosc de public roagă a se aduce la cunoștința sa pentru sancționare severă.

P. S. Episcop Grigorie Leu, Episcopul Hușilor a cercetat în zilele de 4 și 5 Iulie c., parohiile din nordul județului nostru.

Astfel în ziua de 4 Iulie P. S. Sa a văzut parohiile: Dragomirești, Ruseni, Ițcani, Plopana și Voinești, iar în ziua de 5 Iulie parohiile: Lălești-Cristești, Avrămești, Bogești, Hălărești și filiala Crâng.

Prețutindeni înaltul Ierarh a fost primit de preoții parohi și de credincioși, cu toată dragostea, în unele sate ne călcând picior de Vlădică până la P. S. Sa. Fapta P. S. Sale glăsuște dela sine, cercetarea turmei credincioșilor fiind cerută în aceste vremuri de însăși ființa neamului. Prea Sfinția Sa a fost însoțit în aceste vizite de preoții: Anton Popescu consilier la Sfânta Episcopie a Hușilor și Ioan Chirvasie protopopul jud. Tutova.

Liceul Industrial de fete „N. R. Codreanu” de sub conducerea D-șoarei E. Ghimuz, a încheiat munca de război a primei serii, din timpul de vară, cu o foarte reușită șezătoare școlară, dată în ziua de 11 Iulie, bogată în coruri, poezii patriotice și producții artistice, în folosul mării fondului pentru facerea colțului eroic din școală. Atunci D-ra Directoară a mulțumit aceluia ce a depus frumos obolul lor în acest timp și a îndemnat nouile echipe la o rodnică muncă patriotică pentru confecționarea de obiecte folositoare ostașilor iarna, cari se jertesc pentru războiul reîntregirii neamului și acel al biruinței credinței creștine și al dreptății morale și naționale.

De vânzare

Casele D-nei Colonel Efrimescu situate în str. Regală Bârlad. A se adresa la D-l D. Carussi strada Paloda.

De vânzare

lângă oborul nou, casele D nei El. Căpitan Constantinescu, str. Principatele Unite Nr. 7, teren 1400 m. p., 7 camere mari toate având drșumele noi, sobe de teracotă, 2 rânduri de geam și obloane de lemn, 3 intrări cu 2 rânduri de uși, terasă, lumină electrică și contuar, 50 pomi roditori și o perdea de salcâmi și ploi. A se adresa la D-l avocat Georgescu Bârlad.

Consumul Universal „STEJARUL”

Str. N. Gregoriade 19, Bârlad

Propr. GH. NEAGU

Anunță publicul din oraș și județ, că a introdus în magazin pe lângă articolele strict necesare de alimente și fierărie, renumitele culori de vopsit tot felul de mătăsuri, pânzeturi și stofe

„GLOBUS”

Rugăm orașenii și țărani să ne dea concurs.